

KERSTDAG MEE DEN KERSTMAN THUUS

'T was een schoonen dag van December, den heemel was geheel blaeuw en de branken van de boomen waeren vul van sneeuw (ze plooisten onder de gewichte van 't sneeuw).

Maer in den Kerstmans kotje was 't ael stille.

'T leeven dan ze daer gewoenlik maeken an ze de kadeautjes voor Kerstdag gereed maeken en hoorde je nie meër, deur den Kerstman was ziek.

“Maer Onzen Heëre toch ! Wyne gaen de jongens zeggen en ze geën kadeautjes en krygen vandejaere?”, zei den Kerstman in zen eëgen mee traenen in zen oogen binst dat hen in ze bedde lei.

Maer ja, ael mit een keër, hen hoorde leeven buuten. Hen keëk deur den venster en zaeg ze vier rennen dien lik gewunte daer wachtsten achter nhem.

Maer je zoudt lik zeggen dan ze t'ende aesme zyn, lik of dan ze een lange voyaege edaen hadden

En nuu dat den Kerstman wel kykt, hen en kut zen oogen nie gelooven, deur bachten de rennen komt er een geheel reeke sleien. En derop zaeten der kleëne jongens mee kleërs van alle koleuren. En den eënen achter den anderen, ze sprongen de sleien af en liepen in 't sneeuw naer den Kerstmans huusetje.

Lik dat hen etwien hoorde kloppen op de deure, den Kerstman riep rechtuut : " Komt maer binnen !"

En 't kwaem een kleën meisje binnen mit etwat zochte en wullachtig in nheur ermen. “Meneere den Kerstman, zegt ze, 'k hen hooren zeggen dat je ziek was. 'T is daerdeure dan 'k je me Teddybeer geeven om dat hen je een beetje kompanie zoudt houden. »

« Ebè, je zyt styf te bedanken, me kleën Emmatje », zei den Kerstman, deur dat hen konde yder kind by ze voornaeme.

'T kwaem ton een klëen mannetje binnen mit een rood paksche in zen ermen “Me weetsten dat je ziek was, vaedertje Kerstman”, zei hen. 'T is daerdeure dat me famylje die saerze ebreid het voor joun om dat je geen koud en zoudt hen. »

« Maer dat is styf vriendlik van julder, me kleën Paultje », zei den Kerstman, blyde lik een zot, al zen hand leggen op Paultjes kop.

En ael de jongens, den eënen achter den anderen kwaemen binnen in den Kerstman kotje, ydereën mit etwat om nhem een beeter gezondheid te wenschen.

‘T waeren koeksches, taerten, zokken, wanten (handschoen), boeken, puzzels en zelve een kleën kersteboomtje.

“Dat is Kerstdag thuis-ebrocht”, riep den Kerstman uut.

“Komt, me gaen die schoone kadeautjes ael bedeeën.” En ael de jongens mieken een groote ronde rond vaedertje Kerstman.

“Vaedertje Kerstman, wuffer kadeau is voor joun den schoonsten ?, zei Esje, mee nheur kleën stemmetje.

“Me lieve kindertjes”, zei vaedertje Kerstman al glimlachen : de liefde en de goedheid dat je me vandaege etoogd het, dat is ‘t schoonste kadeautje van de weereld”.

En hen keëk rond nhem mee veele liefde naer ael die kleëne aanzichtjes dien straelsten van blydschap. “Dat is, me kleëne jongens, de echte getoog van Kerstdag.”

